

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Piotr Wójtowicz (spr.)
Sędziowie :	SA Joanna Naczyńska SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska
Protokolant :	Barbara Białożyt

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2018 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa K. H.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "(...)" w B.

o ustalenie nieważności uchwały ewentualnie o jej uchylenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. akt II C 559/16,

1) oddala apelację;

2) przyznaje adwokatowi P. S. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Katowicach) 166,05 (sto sześćdziesiąt sześć i 5/100) złotych, w tym 31,05 (trzydzieści jeden i 5/100) złotych podatku od towarów i usług , za pomoc prawną udzieloną przez niego powodowi w postępowaniu apelacyjnym;

3) zasądza od powoda na rzecz pozwanej 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska	SSA Piotr Wójtowicz	SSA Joanna Naczyńska
-------------------------------------	---------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Powód wniósł o stwierdzenie nieważności podjętych przez Walne Zgromadzenie Członków pozwanej uchwał nr (...), (...), (...), a w przypadku uznania tego powództwa za niezasadne – o uchylenie tych uchwał.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu.

Pismem z dnia 14 marca 2017 r. powód cofnął żądanie w odniesieniu do uchwał nr (...) i (...); domagał się ostatecznie ustalenia nieważności uchwały nr (...) ewentualnie jej uchylenia.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w odniesieniu do uchwał nr (...) i (...), w pozostałym zaś zakresie powództwo oddalił i orzekł o kosztach. Przytoczył Sąd następujące motywy swego rozstrzygnięcia:

Walne Zgromadzenie Członków pozwanej w dniach 2, 3 i 6 czerwca 2016 r., podjęło uchwałę nr (...) w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego za rok 2015. Sprawozdanie to wskazywało na powstanie z przychodów z działalności gospodarczej nadwyżki bilansowej w kwocie netto 511324,57 zł. Kolejną uchwałą, oznaczoną nr (...), Zgromadzenie zatwierdziło podział nadwyżki w ten sposób, że 80000,-zł przeznaczono na zasilenie eksploatacji i utrzymania nieruchomości Gospodarki Zasobami Mieszkaniowymi, 71324,57 zł na zasilenie funduszu zasobowego, 180000,-zł na zasilenie funduszu remontowego, a 180000,- zł na zasilenie funduszu remontowego mienia.

Podczas obrad Walnego Zgromadzenia projekt uchwały nr (...) został odczytany; treść jego była również prezentowana podczas głosowania na ekranie. Do projektu tej uchwały powód zgłosił dwie poprawki, które przedstawione zostały przez adwokata prowadzącego obsługę prawną zebrania. Poprawki te zostały odrzucone w głosowaniu, a uchwała przyjęta została w brzmieniu jej projektu.

Pismem z dnia 1 lipca 2016 r. zarząd pozwanej poinformował o podjętych przez Walne Zgromadzenie Członków uchwałach.

W orzecznictwie utrwalił się pogląd o dopuszczalności powództwa o ustalenie nieważności uchwały organu spółdzielni przy zastosowaniu przepisu art. 189 k.p.c. w związku z art. 42§2 Prawa spółdzielczego, zgodnie z którym uchwała sprzeczna z prawem jest nieważna.

Powód wykazał, że w ustaleniu nieważności uchwały nr (...) ma interes prawny, ustalenie takie ma bowiem na jego sytuację prawną wpływ.

Sankcja nieważności jest uwarunkowana sprzecznością uchwały z ustawą. Art. 42§2 Prawa spółdzielczego nie stanowi samodzielnej do stwierdzenia nieważności uchwały. Sformułowanemu przez powoda żądaniu ustalenia nieważności uchwały winno zatem towarzyszyć wskazanie przez powoda bezwzględnie obowiązującego przepisu ustawy, który zostałby naruszony w związku z jej podjęciem.

Powód wskazywał na sprzeczność uchwały nr (...) z art. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Podnosił też zastrzeżenia co do prawidłowości procedowania, wskazując na uchybienia formalne, do jakich w jego ocenie doszło przy podejmowaniu uchwał miały miejsce. W takiej sytuacji konieczne było jednak wykazanie, że uchybienie to miało wpływ na treść kwestionowanej uchwały, ewentualne sprzeczności z postanowieniami statutu stanowią bowiem jedynie podstawę do żądania uchylenia uchwały, o czym stanowi art. 42§3 Prawa spółdzielczego.

Wskazywany przez powoda art. 6 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych nie ma w sprawie zastosowania, zastosowanie natomiast winna znaleźć norma art.5 ust. 2 tej ustawy, gdyż nadwyżka bilansowa dotyczyła zysku pozwanej z prowadzonej przez nią działalności gospodarczej.

Dla poparcia swych twierdzeń o uzyskaniu zysku z tego tytułu pozwana złożyła sprawozdanie finansowe za rok 2015, obejmujące bilans, rachunek zysków i strat oraz informację dodatkową, a także opinię biegłego rewidenta stwierdzającą, że badanie ksiąg i dokumentów źródłowych wskazuje na rzetelne przygotowanie sprawozdania

finansowego. Z rachunku zysków i strat wynika, że zysk w kwocie netto 511324,57 zł pochodzi z działalności gospodarczej pozwanej. Sprawozdanie finansowe zostało zatwierdzone podjętą przez Walne Zgromadzenie uchwałą nr (...), z zaskarżenia której powód ostatecznie zrezygnował, w związku z czym nie było podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego dla ustalenia, czy pozwana prawidłowo ewidencjonowała wydatki i wpływy oraz czy ostatecznie zysk jej pochodzi z działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych pożytki i inne przychody z działalności gospodarczej spółdzielnia może przeznaczyć w szczególności na pokrycie wydatków związanych z eksploatacją i utrzymaniem zarządzanej przez nią nieruchomości w zakresie obciążającym jej członków oraz na prowadzenie działalności społecznej, oświatowej i kulturalnej, nie ma jednak takiego obowiązku. Jeżeli wolą członków, wyrażoną w podjętej przez walne zgromadzenie uchwale, jest przeznaczenie pożytków i przychodów z własnej działalności gospodarczej na inny cel, to przepisy ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych tego nie zabraniają.

Dokonany przez pozwaną w uchwale nr (...) sposób podziału nadwyżki bilansowej z zawartym w art.5 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych unormowaniem nie jest niezgodny, a teza powoda o braku możliwości swobodnego dysponowania tą nadwyżką (z pominięciem przeznaczenia jej na poczet opłat na kolejny rok, przez pomniejszenie zaliczek na opłaty eksploatacyjne) jest nieuzasadniona. W dysponowaniu nadwyżką bilansową powstałą w wyniku jej działalności gospodarczej spółdzielnia ma swobodę, a jedynym w tym zakresie ograniczeniem jest konieczność zgodności z celem spółdzielczości mieszkaniowej, jakim jest zaspokajanie mieszkaniowych potrzeb członków.

Nie był zasadny zarzut powoda dotyczący braku w uchwale informacji, na jaką nieruchomość przeznaczona została wskazana w uchwale, prześięgowana na fundusz remontowy nadwyżka bilansowej. Z norm ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, w szczególności z jej art.4 ust. 4 i art.6 ust. 3 nie wynika, by pozwana miała obowiązek księgowania nadwyżki bilansowej na konto poszczególnych nieruchomości wchodzących w skład jej zasobu mieszkaniowego. Spółdzielnia mieszkaniowa ma obowiązek prowadzenia odrębnych dla poszczególnych nieruchomości ewidencji wpływów i wydatków funduszu remontowego w ramach jednego funduszu remontowego albo może utworzyć odrębne fundusze remontowe dla poszczególnych nieruchomości, z możliwością wydzielenia funduszu remontowego ogólnego, zasilanego w całości lub części, stosownie do art. 5 ust. 2 u.s.m. i regulacji statutowych, wpływami z nadwyżki bilansowej z działalności gospodarczej spółdzielni, a przepis art.6 ust.3 u.s.m. w powiązaniu z dodanym art.4 ust. 4¹ u.s.m. nie narzuca spółdzielni mieszkaniowej formuły statutowej zorganizowania obligatoryjnego funduszu remontowego, nakazuje jedynie jego prowadzenie.

Podniesione przez powoda zarzuty dotyczące różnic w sporządzaniu protokołów z poszczególnych części Walnego Zgromadzenia Członków co do formy i treści, tego, że poprawki powinny być omawiane przez osoby, które je zgłosiły, a nie przez wykonującego obsługę prawną Zgromadzenia adwokata, braku realizacji przez pozwaną §34 jej statutu, który określa co należy do wyłącznej kompetencji walnego zgromadzenia, oraz naruszenia art. 8³ ust. 6 u.s.m. poprzez brak możliwości zapoznania się przez członków Spółdzielni ze wszystkimi dokumentami przed Walnym Zgromadzeniem odnoszą się do ewentualnych uchybień w zakresie procedowania skarżonej uchwały, a takie uchybienia nie stanowią przesłanek ustalenia jej nieważności w świetle art. 42§2 Prawa spółdzielczego.

W tej sytuacji uznać należało, że powód nie wykazał, aby treść uchwały nr (...) była sprzeczna z jakimkolwiek przepisem obowiązującego prawa, co skutkowało musiło stwierdzeniem braku podstaw do ustalenia jej nieważności.

Podstawę zgłoszonego jako ewentualne żądania o uchylenie uchwały (...) stanowi przepis art. 42§3 Prawa spółdzielczego, zgodnie z którym każdy członek spółdzielni może zaskarżyć do sądu uchwałę walnego zgromadzenia, która jest sprzeczna z postanowieniami statutu bądź dobrymi obyczajami lub godzi w interesy spółdzielni lub też ma na celu pokrzywdzenie jej członków.

Poza wskazaniem podstawy prawnej żądania uchylenia uchwały powód ani w pozwie, ani w dalszych pismach procesowych nie uzasadnił tego żądania. Nie skonkretyzował nawet tego, która z czterech przesłanek wskazanych w art.42§3 ustawy Prawo spółdzielcze stanowić ma podstawę uchylenia zaskarżonej uchwały. Ta sama podstawa

faktyczna nie może zaś stanowić uzasadnienia dla dwóch odmiennych żądań: ustalenia nieważności uchwały i uchylenia uchwały. Każde z tych powództw dla swej skuteczności wymaga spełnienia odmiennych przesłanek, a zatem również przytoczenia całkowicie odmiennych okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie (art. 187§1 pkt 2 k.p.c.).

Zarzuty powoda dotyczące sprzeczności treści uchwały z przepisami prawa, w szczególności ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, nie stanowią podstawy uchylenia uchwały. W przypadku pozostałych zarzutów dotyczących ewentualnych uchybień proceduralnych przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały wykazać zaś należało, że uchybienia te miały wpływ na treść zaskarżonej uchwały.

Co do zarzutu dotyczącego braku przestrzegania §34 statutu pozwanej, który określa, co należy do wyłącznej kompetencji Walnego Zgromadzenia, powód w ogóle nie sprecyzował, na czym owo nieprzestrzeganie miałyby polegać, a tym bardziej nie wykazał, że faktycznie takie uchybienie miało miejsce i że jednocześnie wpłynęło ono na treść uchwały.

W przypadku zarzutu dotyczącego tego, iż poprawki powinny być omawiane przez osoby, które je zgłosiły, a nie przez wykonującego obsługę prawną walnego zgromadzenia adwokata, wskazać należy, że taki sposób procedowania nie wynika z żadnego przepisu prawa.

Bezasadny był też zarzut naruszenia art. 8³ ust. 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, gdyż powód przed Walnym Zgromadzeniem miał możliwość zapoznania się z dokumentami, a nadto nie wykazał, jaki wpływ na treść podjętej uchwały miałyby ewentualne niezapoznanie się przez niego z żądanymi przez niego dokumentami.

Powód nie wykazał też, jaki wpływ na treść uchwały miałyby mieć to, że protokoły z wszystkich trzech części Walnego Zgromadzenia członków pozwanej Spółdzielni były odmienne co do formy i treści.

Bez znaczenia była też podnoszona przez powoda sprzeczność treści podjętej przez Zgromadzenie uchwały nr (...) z treścią jej projektu w zakresie rozdziału nadwyżki bilansowej. Istotnie, projekt uchwały wskazywał, że na zasilenie funduszu remontowego mienia przeznaczone ma zostać 180000,-zł, wskazane w jego punkcie 4, a w zawiadomieniu z dnia 1 lipca 2017 r. o podjętych uchwałach wskazano, że z osiągniętej nadwyżki bilansowej za rok 2015 na zasilenie funduszu remontowego przeznaczona zastała kwota 180594,05 zł. Zawiadomienie o podjętych uchwałach ma charakter informacyjny, a dla określenia ich treści decydujące jest ustalenie tego, nad jakiej treści projektem głosowali członkowie Walnego Zgromadzenia. W tym zakresie nie ulega wątpliwości, że głosowanie dotyczyło projektu uchwały, w którego treści wskazano, że na zasilenie funduszu remontowego przeznaczona zastała kwota 180000,-zł., co wynika wprost i z przedłożonego do akt sprawy projektu uchwały, i z treści protokołów z poszczególnych części Walnego Zgromadzenia. Zsumowanie wskazanych w czterech punktach uchwały nr (...) kwot powinno dać i daje sumę nadwyżki bilansowej, to jest 511324,57 zł. Tym samym uznać należało, że zawiadomienie o treści podjętych uchwał w zakresie punktu 4 obarczone było jedynie omyłką pisarską.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięć przywołał Sąd normy art. 355§1 k.p.c. oraz art. 42§2 i art. 42§3 ustawy Prawo spółdzielcze w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych, a w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania – art. 98 k.p.c. oraz §14 ust. 1 pkt 1 obowiązującego w dacie wytoczenia powództwa rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

W apelacji od opisanego wyżej wyroku powód zarzucił naruszenie art. 5 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w związku z art. 58 k.c. przez jego niezastosowanie, art. 8⁽³⁾ ust. 10 i ust. 11 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz art. 233§1 i §2 k.p.c. w związku z art. 245 k.p.c., a na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 marca 2018 r. wskazał dodatkowo na uchybienie art. 217 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 208§1 k.p.c. W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę wyroku przez ustalenie, że uchwała nr (...) walnego zgromadzenia członków Spółdzielni Mieszkaniowej „(...)” w B. jest nieważna względnie przez uchylenie tej uchwały oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów postępowania

za obie instancje; alternatywnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach. Nadto pełnomocnik skarżącego wniósł o przyznanie mu kosztów pomocy prawnej udzielonej mu z urzędu.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i o zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy zakwalifikował zgłaszane przez powoda w niniejszej sprawie roszczenie o uchylenie uchwały jako powództwo ewentualne, którego byt uzależniony był od losów formułowanego przez powoda żądania głównego ustalenia nieważności uchwały. Sformułowanie alternatywne występuje z reguły przy zobowiązaniu przemiennym, przy którym prawo wyboru świadczenia przysługuje dłużnikowi, żądanie ewentualne zgłaszane jest natomiast w powództwach o zasądzenie, ustalenie czy ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego jako dodatkowe na wypadek niemożności uwzględnienia przez sąd żądania zasadniczego. W tym przypadku, uwzględniając żądanie zasadnicze nie orzeka sąd w ogóle o żądaniu ewentualnym, a czyni to jedynie wtedy, gdy brak jest podstaw do uwzględnienia żądania zasadniczego. Przedmiot niniejszej sprawy oraz sposób formułowania przez powoda roszczeń nie pozostawiał wątpliwości, że roszczenie o uchylenie uchwały sformułowane zostało w sposób ewentualny.

Równocześnie stwierdzić przyjdzie, że zaskarżony wyrok obarczony jest pewną nieusuwalną na obecnym etapie postępowania usterką. Wydając swe rozstrzygnięcie winien był bowiem Sąd Okręgowy w sposób oddzielny orzec o zgłoszonym przez powoda żądaniu głównym oraz o żądaniu ewentualnym, tymczasem w sentencji zaskarżonego wyroku oba te żądania objęto jednym orzeczeniem oddalającym powództwo. Mając jednak na uwadze ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego oraz fakt, że z motywów wyroku w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że dotyczy on obu formułowanych przez powoda w sprawie roszczeń, które Sąd pierwszej instancji uznał za bezzasadne, uznać należało, że uchybienie to nie miało wpływu na treść wyroku i nie było na tyle istotne, aby mogło skutkować jego wzruszeniem. W tej sytuacji nie było żadnych przeszkód, by apelację rozpoznać merytorycznie w odniesieniu do obu dochodzonych przez powoda (zasadniczego i ewentualnego) roszczeń.

Apelacja ta nie zasługiwała na uwzględnienie.

Obrazy art. 233§1 k.p.c. (w rzekomym związku z art. 245 k.p.c.) skarżący upatruje w uznaniu za dowód w sprawie projektów głosowanych w toku obrad Walnego Zgromadzenia Członków pozwanej uchwał, choć nie zostały one przez projektodawców podpisane. Zarzut ten jest chybiony, projekty nie stanowią bowiem dokumentu w rozumieniu art. 245 k.p.c., a walor taki przysługuje im dopiero po ich uchwaleniu bez poprawek lub z ewentualnymi poprawkami. Z tej przyczyny nie poddają się one ocenie pod kątem ich wiarygodności lub mocy, a to, że zostały one przedstawione uchwałodawcom w takim właśnie kształcie dowodzone może być różnymi środkami, w tym i nie zawierającym żadnego podpisu ich tekstem, także w formie wydruków komputerowych.

Rację można przyznać skarżącemu, gdy wskazuje, że pozwana, mimo nałożonego na nią przez Sąd Okręgowy zobowiązania, nie dołączyła zgłaszanych przez niego poprawek do projektów, co mogło uzasadniać zarzut obrazy art. 233§2 k.p.c., uchybienie to zostało jednak usunięte w postępowaniu apelacyjnym, w toku którego kopie tych dokumentów zostały złożone i zaliczone w poczet materiału dowodowego. Okazały się one dla rozstrzygnięcia nieprzydatne o tyle, że były one w toku obrad Zgromadzeniu przedstawione i w wyniku głosowania zostały odrzucone. Dla porządku już tylko warto wskazać, że nadana przez służby pozwanej zgłoszonym przez powoda poprawkom nieco innej formy w niczym nie zmieniło ich merytorycznej treści, co wynika z porównania zawartości odręcznie sporządzonego przez powoda pisma (k. 494) z tekstem (k. 499 i 501) poddanym pod głosowanie.

Bezzasadnie zarzuca powód obrazę innych, wskazanych na rozprawie apelacyjnej norm prawa procesowego.

Art. 208§1 k.p.c. zezwala przewodniczącemu sądu wydać jeszcze przed rozprawą zarządzenia przygotowującego rozprawę. Norma ta ma na celu usprawnienie postępowania, a ewentualne uchybienie jej z pewnością nie ma

wplywu na treść przyszłego rozstrzygnięcia, stanowić może jedynie podstawę do konstruowania roszczeń w związku z przewlekłością postępowania (do którego w sprawie niniejszej oczywiście nie doszło). Art. 217§2 k.p.c. nie tylko zezwala, ale wręcz nakazuje sądowi orzekającemu pominięcie spóźnionych twierdzeń lub dowodów, uczynienie tego przez Sąd Okręgowy w odniesieniu do „protokołu Kolegium” prawa zatem nie naruszało. Z kolei w myśl art. 227 k.c. sąd przedmiotem dowodu czynić winien tylko te fakty, które dla rozstrzygnięcia sprawy mają istotne znaczenie, tymczasem zgłoszony przez powoda dowód z zawiadomienia członków o treści podjętych uchwał waloru takiego był pozbawiony. Zaznaczyć warto, że mimo oddalenia dotyczącego tej kwestii wniosku dowodowego do rozbieżności między treścią uchwały podjętej a treścią wynikającą z zawiadomienia Sąd Okręgowy się odniósł i przekonująco wskazał na to, że wiążąca dla członków pozwanej jest podjęta przez jej organ statutowy uchwała, nie zaś zawiadomienie o jej treści.

Wobec bezzasadności związanych z poczynionymi ustaleniami Sądu Okręgowego i z ustaleń tych kompletnością zarzutów proceduralnych Sąd Apelacyjny poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia, skądinąd zgodne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i z punktu widzenia przedmiotu postępowania kompletne, może zaakceptować i uznać za własne.

Na tle prawidłowych ustaleń również prawidłowo zastosował Sąd Okręgowy przepisy prawa materialnego.

Chybiony jest podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 5 ust. 1 ustawy z o spółdzielniach mieszkaniowych w związku z art. 58 k.c., wbrew tezie skarżącego bowiem przepis ten (a właściwie pierwszy z nich) w niniejszej sprawie nie miał zastosowania.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z o spółdzielniach mieszkaniowych pożytki i inne przychody z nieruchomości wspólnej służą pokrywaniu wydatków związanych z jej eksploatacją i utrzymaniem, a w części przekraczającej te wydatki przypadają właścicielom lokali proporcjonalnie do ich udziałów w nieruchomości wspólnej, natomiast w myśl art. 5 ust. 2 tej ustawy pożytki i inne przychody z własnej działalności gospodarczej spółdzielnia może przeznaczyć w szczególności na pokrycie wydatków związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w zakresie obciążającym członków oraz na prowadzenie działalności społecznej, oświatowej i kulturalnej.

Przepisy te regulują kwestię przeznaczenia pożytków i przychodów z dwóch źródeł: z nieruchomości wspólnej (ust.1) oraz z prowadzonej przez spółdzielnię mieszkaniową działalności gospodarczej (ust.2). Druga z tych norm nie nakłada na władze spółdzielni obowiązku przeznaczenia na wymienione w nim cele pożytków i innych przychodów z własnej działalności gospodarczej, a jedynie to umożliwia, wprowadzając zasadę swobody dysponowania osiągniętą przez spółdzielnię nadwyżką bilansową w postaci pożytków i przychodów z działalności gospodarczej spółdzielni.

Z zaakceptowanych przez Sąd Apelacyjny ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że Walne Zgromadzenie Członków pozwanej Spółdzielni, które odbyło się w trzech częściach w dniach 2, 3 i 6 czerwca 2016 r., podjęło uchwałę nr (...) dotyczącą zatwierdzenia sprawozdania finansowego Spółdzielni za rok 2015, w którym wskazano na powstanie nadwyżki bilansowej w kwocie 511324,57 zł netto, stanowiących przychody z prowadzonej przez Spółdzielnię działalności gospodarczej. Uchwała ta ostatecznie nie została przez powoda zakwestionowana, a jej treść przesądzała o tym, że owa nadwyżka, która została później rozdysponowana w sposób określony w zaskarżonej przez powoda uchwale nr (...), pochodzi z działalności gospodarczej. W tej sytuacji trafnie Sąd Okręgowy uznał, że zbędnym było badanie w toku niniejszego postępowania tego, czy dzielona zaskarżoną uchwałą nadwyżka bilansowa powstała wskutek prowadzonej przez pozwaną działalności gospodarczej czy też wskutek gospodarki zasobami mieszkaniowymi, kwestię tę bowiem jednoznacznie rozstrzygnęła już uchwała nr (...). Oznacza to, że podział tej nadwyżki dokonany winien być zgodnie z zasadami ujętymi w art. 5 ust. 2 ustawy z o spółdzielniach mieszkaniowych, nie zaś we wskazywanym przez skarżącego w apelacji art. 5 ust. 1 tej ustawy. Trafnie wreszcie Sąd Okręgowy skonstatował, że dokonany uchwałą nr (...) sposób podziału nadwyżki nie uchybia normie art. 5 ust. 2 ustawy z o spółdzielniach mieszkaniowych.

Słusznie także Sąd Okręgowy stwierdził, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do uznania, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z postanowieniami statutu pozwanej Spółdzielni bądź z dobrymi obyczajami lub by godziła w jej interesy albo że miała na celu pokrzywdzenie powoda w rozumieniu art. 42 ust. 3 Prawa spółdzielczego, co mogłoby

skutkować jej uchYLENIEM. Przeciwnie, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nakazuje uznać, że uchwała ta podjęta została w ramach ważnego zgromadzenia członków spółdzielni, a dzielona nią nadwyżka została przeznaczona na zaspokajanie szeroko rozumianych potrzeb mieszkaniowych członków w sposób zgodny z dobrymi obyczajami oraz niesprzeczny z interesem Spółdzielni; nie sposób też okolicznościach niniejszej sprawy dopatrzeć się działania przez podejmujących skarżoną uchwałę nakierowanego na zaszkodzenie powodowi, czyli w celu jego pokrzywdzenia powoda.

W świetle stanu faktycznego sprawy nie sposób także przyjąć, by zaskarżona uchwała podjęta została z naruszeniem art. 8³ ust. 10 i ust. 11 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. To, że powód miał możliwość zapoznania się z projektem uchwały nr (...) w terminie, o którym stanowi art. 8³ ust. 10 tej ustawy uprawdopodobnia data sporządzenia przez niego poprawek do uchwały. Pismo w tej sprawie sporządził on dnia 27 maja 2016 r. (k. 494), a zatem na tydzień przed obradami Zgromadzenia. Uznać w tej sytuacji należało, że miał on możliwość zapoznania się z projektem tej uchwały w rozsądnym terminie, umożliwiającym mu zajęcie stanowiska w tej kwestii z zachowaniem terminu, o którym stanowi art. 8³ ust. 12 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

W konsekwencji powództwo (tak o stwierdzenie nieważności uchwały, jak i o uchylenie uchwały) jako merytorycznie bezzasadne słusznie podległo oddaleniu.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania apelacyjnego – na podstawie art. 98§1 i §3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach należnych pełnomocnikowi skarżącego z urzędu za udzieloną mu w postępowaniu apelacyjnym pomoc prawną podstawę swą znajduje w normach oraz §4 ust. 1-3 w związku z §14 ust. 1 pkt 1 i §16 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

SSO Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Piotr Wójtowicz SSA Joanna Naczyńska